

Em Gái Của Lọ Lem

Contents

Em Gái Của Lọ Lem	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8: Phiên Ngoại	13

Em Gái Của Lọ Lem

Giới thiệu

Thể loại: Nữ truy, ngược tâm. Độ dài: 7 Chương + 1 ngoại truyện Phải chăng Lọ Lem rất may mắn?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-gai-cua-lo-lem>

1. Chương 1

Chỉ còn mấy ngày nữa thôi là chị gái tôi – Lọ Lem lấy chồng. Người chồng tương lai của chị là người mà tất cả con gái trong kinh thành này đều ao ước – Hoàng Tử út. Mọi người đều ghen tị và hâm mộ chị tôi – người đã khiến vị Hoàng Tử anh tuấn gặp gỡ và yêu ngay từ lần đầu khiêu vũ trong một buổi tiệc Hoàng Gia. Nhưng chị tôi lại không mong muốn với cuộc hôn nhân này.

Cha mẹ hiện giờ giận vẫn giận và không nhìn mặt tôi. Cũng phải, có ai ngờ rằng đứa con gái tưởng như hư hỏng ngu ngốc này lại có thể biết được bí mật quốc gia và làm đảo lộn mọi thứ đã được sắp xếp từ trước? Tôi biết được bí mật của cha mẹ khi tình cờ đi ngang qua phòng hai người vào ban đêm. Hóa ra, người chị tôi coi thường bấy lâu lại là người định mệnh của vị hoàng đế tương lai. Nói một cách dễ hiểu, nếu vị hoàng

tử nào lấy được chị tôi cùng chiếc vòng cổ được coi là báu vật hoàng gia thì sẽ là người được chọn để bước lên ngai vàng. Tại sao chị tôi lại có chiếc vòng cổ kia và vì sao cha mẹ luôn giấu thân phận chị, luôn giữ ở nhà không cho ra ngoài thì tôi không biết và cũng chẳng quan tâm.

Trong một lần tôi hưng phấn dẫn Lọ Lem trốn khỏi nhà lên rừng ngắm hoàng hôn, chúng tôi đã gặp được Chàng. Trong ánh sáng vàng cam của buổi chiều, chị tôi và Chàng đã động lòng nhau. Chẳng qua hai người đó cũng không biết được rằng, tôi cũng đã động lòng Chàng trai có đôi mắt sáng và giọng nói trầm ấm đó. Chẳng biết được bằng cách gì Chàng trai đó biết nhà chúng tôi và thường xuyên lên trộm vào, đương nhiên là để gặp chị tôi – Lọ Lem. Nhiều lần tôi đến quấy rối phá đám nhưng như thế cũng không thể làm chia cắt được tình cảm của họ, ngược lại tình cảm của hai người đó ngày càng sâu đậm. Cuối cùng tôi cũng biết được thân phận của Chàng – một quý tộc có tiếng và đồng thời là người bạn thân của Hoàng tử út.

Một tính toán bỗng xuất hiện trong đầu của tôi khi nghe được tin trong cung tổ chức bữa tiệc Hoàng Gia. Tôi biết, chắc chắn Chàng sẽ có mặt và chính tôi sẽ dành Chàng từ tay chị tôi. Theo như tính toán, cha mẹ sẽ đi vì hai người họ được mời. Còn tôi sẽ viện cớ đến sau nhưng thực chất là ở lại giúp chị tôi – từ một cô bé Lọ Lem luôn luôn gắn với nhà bếp- biến thành một cô công chúa lộng lẫy nhất trong bữa tiệc. Mọi váy áo phụ kiện giày thủy tinh đều được tôi chuẩn bị từ trước, cũng chính tay tôi đích thân trang điểm cho chị, và, tôi còn đeo cho chị chiếc vòng cổ xinh đẹp được làm bằng kim cương mà tôi đã mất rất nhiều công sức lấy trộm từ phòng cha mẹ - là chiếc vòng cổ chứa bí mật của Hoàng gia. Trong lúc ngồi trên xe ngựa để đến cung điện tôi đã nhắc với chị rằng nhất định phải về trước 12 giờ. Chị gật đầu lia lịa và luôn miệng cảm ơn. Tôi chỉ cười và đáp “ không có gì”. Chị đâu biết rằng người chị luôn miệng cảm ơn cũng chính là người sẽ đẩy chị vào vòng xoáy của những đớn đau khổ cực.

Đến nơi, tôi vào trước rồi dẫn chị vào sau, chị đồng ý. Đứng trước cửa cung điện lộng lẫy xa hoa tôi đảo mắt tìm kiếm bóng dáng người mà tôi ngày đêm mong nhớ. Đã nhìn thấy Chàng, Chàng đang mặc trên người bộ quần áo của giới quý tộc, như vậy càng làm tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của Chàng. Bên cạnh Chàng là Hoàng tử út cũng chính là nhân vật nam chính trong vở kịch mà tôi lựa chọn. Tôi đến gần chào hai người họ, vì là em gái của Lọ Lem nên Chàng nhiệt tình giới thiệu tôi cho Hoàng tử út. Hoàng tử út mỉm cười nhìn tôi. Vì là con gái của quý tộc có địa vị cao trong Hoàng thất nên cũng có dịp tôi cùng Hoàng tử út chào hỏi, nhưng đây cũng chỉ là chào hỏi cho có lễ mà thôi, có lẽ Người cũng chẳng nhớ nổi mặt tôi.

Khi chị gái Lọ Lem bước vào, à không, giờ thì không thể gọi là Lọ Lem nữa rồi bởi vì giờ đây chị xinh xắn lộng lẫy như những bông hoa chớm nở, như nàng tiên hạ phàm vậy. Chiếc vòng cổ đính kim cương giờ đây càng thêm lấp lánh tỏa ra thứ ánh sáng kì diệu mê người. Mọi người đồng loạt nhìn về phía chị, khuôn mặt chị tỏ vẻ bối rối nhưng như vậy càng khiến chị trở nên đáng yêu hơn. Đúng lúc đó Hoàng tử út đến trước mặt mời chị nhảy một bài, chị chưa kịp từ chối thì Hoàng tử đã dẫn chị vào giữa cung điện và khiêu vũ. Nhạc nổi lên, lúc đầu chị có vẻ lúng túng do không quen nhưng dần dần trở nên thành thục, bước chân chị nhẹ nhàng uyển chuyển cùng với bước đi mạnh mẽ dứt khoát nhưng không kém phần dịu dàng của Hoàng tử út đã làm nên một bức tranh đẹp không sao tả xiết. Mọi người im lặng thưởng thức, không ai dám phá hỏng bức tranh tuyệt mỹ này, dường như thế giới chỉ có hai người đang khiêu vũ kia.

Tôi mỉm cười, mọi chuyện đúng như những gì tôi tính toán. Là Hoàng tử, chắc chắn sẽ mong muốn có được ngôi vị cao nhất kia và đương nhiên truyền thuyết của chiếc vòng bí mật mà chị tôi đang đeo, những người có vị cao trong hoàng thất đều biết bao gồm cả hai vị Hoàng Tử. Chỉ tiếc là Hoàng tử cả có việc chưa về nên không thể tham gia bữa tiệc này, nếu không hôm nay sẽ có một màn kịch rất đặc sắc.

Tôi nghiêng đầu nhìn sang người bên cạnh, thấy Chàng mím môi, người hơi run, khuôn mặt tái đi, có lẽ trong Chàng giờ đây rất nhiều cảm xúc. Tôi vẫn giữ nguyên nụ cười quay đầu trở lại. Dường như không thể nhìn thêm cảnh trước mặt nữa, Chàng quay đầu nhanh chóng rời đi” Rồi dần dần Chàng sẽ quên được Lọ Lem thôi dù thời gian có thể lâu một chút nhưng em sẽ nguyện bên Chàng, chờ Chàng”

Chiếc đồng hồ lớn trên tháp cung điện vang lên báo hiệu 12 giờ. Chị gái tôi giật mình, bỏ lại Hoàng tử hướng cửa cung điện mà chạy. Hoàng tử út hoảng hốt chạy đuổi theo nhưng chỉ nhặt được 1 chiếc giày thủy tinh mà cô bé kia đánh rơi. Chàng đứng ở một bên khuất trước cửa cung điện chứng kiến hết thấy những màn này, tay ôm ngực, người run run không còn sức lực dựa vào cột để không bị quỵ xuống, khuôn mặt hiện rõ vẻ đau khổ tuyệt vọng. Nhưng Chàng đâu biết rằng lúc trái tim Chàng vỡ vụn vì một người con gái thì cũng có một người con gái khác đứng sau lưng Chàng, nhìn Chàng đớn đau mà tim nhói lên

từng đợt? Dù rằng, tất cả những gì Chàng thấy đều do em sắp đặt.

2. Chương 2

Tôi trở về nhà, đúng như dự đoán, cha mẹ cũng đang chờ tôi. Khi lên kế hoạch tôi biết chắc chắn sẽ phải đối mặt với hai vị phụ mẫu. Cha đang ngồi trên ghế, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn tôi :

“ Chuyện Lọ Lem có mặt ở buổi tiệc cũng như chiếc vòng cổ đeo trên người nó đều do con làm?” Đây là câu hỏi nhưng cũng chính là lời khẳng định. Tôi không phủ nhận chuyện này, dám làm dám chịu :

“ Vâng “

Cha tôi tức giận đứng lên đến gần đối mặt tôi :

“ Biết từ bao giờ? Lí do?”

“ Từ một đêm rất lâu rồi khi tình cơ đi ngang qua phòng cha mẹ. Còn lí do, xin lỗi con không thể trả lời”

Cha tôi càng thêm tức giận tiến đến bóp cổ tôi. Tôi nhìn cha mím môi, không giải thích cũng không van xin. Mẹ tôi hốt hoảng chạy lại vừa can ngăn vừa khuyên giải cha. Cha có vẻ bình tĩnh hơn buông tôi ra. Tôi ngã xuống, tham lam hít thở. Cha từ trên cao nhìn xuống hỏi tôi lần nữa :

“ Tất cả mọi thứ đêm nay, đều một tay mày sắp xếp?”

Tôi ngược lên nhìn cha, bình tĩnh đáp : “ Vâng”

Cha tôi hít thật sâu rồi trầm giọng :

“ Cút, cút ngay, từ nay tao không có đứa con như mày!”

Tôi không nói gì, lẳng lặng nhìn hai người rồi đứng dậy bước ra ngoài. Đang đi về phòng thì thấy có bóng người ở cuối hành lang, dáng người rất giống Chàng, tôi chạy lại để nhìn rõ hơn, đúng là Chàng rồi! Chỉ là, Chàng đã không còn nhiệt tình với tôi như trước, đôi mắt Chàng nhìn tôi giờ đầy băng giá, cái nhìn đó khiến tôi sợ hãi. Chàng cất giọng hỏi:

“ Lí do?”

“ Em muốn có Chàng”

Chàng bỗng bật cười, cười càng lúc càng điên loạn, tim tôi đập càng lúc càng nhanh, lo lắng, tiến lại gần. Chàng ngừng cười lùi ra sau, đôi mắt băng giá nhìn xoáy vào tôi rồi quay đầu bước đi. Tôi nhìn Chàng cho đến lúc Chàng hòa vào cùng bóng đêm. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trời, trăng tròn lẻ loi cô độc trên bầu trời đen thẫm thẫm. Đêm nay thật dài.

Sáng hôm sau kinh thành trở nên ồn ào hơn mọi ngày, thứ nhất là vì cô gái thần bí khiêu vũ với hoàng tử đêm qua, thứ hai là do Hoàng tử út ra thông báo thử giày, ai đi vừa chiếc giày thủy tinh hôm qua cô gái kia đánh rơi thì sẽ được Hoàng tử út cưới về làm vợ. Đứng ra cửa sổ nhìn thấy trên đường xa xa chật ních vì các cô gái chưa chồng thì nhau ướm giày. Ai cũng háo hức chờ đợi rồi đến lúc thử giày nhưng không vừa thì buồn bã ra về. Nếu có một người con gái khác đi vừa giày mà không phải chị tôi thì sao? Hoàng tử sẽ thật sự lấy cô gái đó chứ? À không, đương nhiên là không thể rồi, với một người thông minh mưu trí như Hoàng tử út tôi đảm bảo chiếc giày ngoài kia không cùng cỡ với chiếc giày Lọ Lem nhà tôi đi hôm qua, nó chắc chắn là một chiếc giày cùng kiểu dáng nhưng có kích thước quá khổ hoặc quá bé để không ai có thể đi vừa. Tôi cười trào phúng vì việc thử giày chọn vợ kia đang diễn ra trước cổng biệt thự nhà tôi, mà khu nhà tôi cũng là nơi ở của các quý tộc, hoàng thân, những người có chức phẩm cao nên ít người qua lại, nếu muốn thử giày sao lại đến nơi như thế này? quá vô lí! Cơ mà, nhờ việc này mà một nơi quanh năm suốt tháng im ắng vắng người qua lại như nơi đây trở nên thật ồn ào náo nhiệt. Thử giày chỉ là cái cớ, tôi

tin vào khả năng của Hoàng tử út, muốn điều tra người con gái với chiếc vòng cổ kim cương kia là ai ở đâu không phải điều quá khó. Đúng như dự đoán, sau khi thử giày ngoài đường không có kết quả, binh lính và người của hoàng gia đã đứng dậy mang theo giày đến từng nhà để tìm người. Và gia đình tôi chính là nhà đầu tiên được thử giày. Thật – là – trùng – hợp

~Cửa phòng bị mở ra, chị gái Lọ Lem của tôi với bộ quần áo cũ bạc màu như mọi ngày vội vàng chạy vào. Trên tay chị cầm một bao nhỏ. Chị nói :

“ Chị phải đi rồi, cha mẹ đưa chị tiền và bảo chị rời đi với Chàng, chị đến tạm biệt em lần cuối”

Trái tim tôi chợt lạnh, cha mẹ đúng là đã có tính toán, để chị rời đi với Chàng ư? Không dễ thế đâu, nếu không mọi chuyện tôi làm sẽ trở thành công cốc sao?

Tôi mỉm cười nhìn chị nói :

“ Vậy chị chờ em chút, em có thứ quà này muốn tặng cho hai anh chị, sẽ nhanh thôi”

Chị gật đầu, tôi tiến đến cái bàn gần giường mở ngăn kéo, đổ ít chất lỏng từ cái lọ nhỏ vào chiếc khăn lấy ra từ trong người. Vừa làm vừa nói chuyện với chị, chị đang ngấm căn phòng của tôi. Tôi nhẹ nhàng bước đến gần chị :

“ Món quà này sẽ làm chị ngạc nhiên..” nói xong tôi từ phía sau bất ngờ đưa chiếc khăn có tẩm thuốc mê lên mũi chị, đồng thời một tay ôm chặt cổ chị để chị không thể thoát nổi. Chị dấy giụa rồi dần dần mềm nhũn dựa vào người tôi. Tôi cười thầm đưa chị lên giường rồi khép cửa xuống dưới tầng.

Dưới nhà là một tập người của Hoàng gia ban này, bố mẹ tôi và một số người hầu. Cha tôi nhìn tôi lạnh lẽo chỉ thốt ra 2 chữ “ Thử giày“. Tôi cười cười ngồi lên chiếc ghế đã được để sẵn ở dưới nhà, để cho bọn người hầu tháo giày và thử giày cho tôi. Kết quả không ngoài dự đoán, tôi không đi vừa giày, chiếc giày quá to! Xong việc thử giày cho tôi chiếc giày kia lại được cất vào chiếc hòm gỗ, chiếc hòm tuy nhỏ nhưng có thể chứa được hai- chiếc- giày. Tôi cười thầm, bên trong chắc sẽ có hai chiếc giày, một là chiếc ngoại cỡ tôi vừa thử, hai là chiếc của Lọ Lem. Cha tôi lên tiếng:

“ Việc thử giày đã xong, mời các vị về cho”

Một người đàn có vẻ là người đứng đầu tập người Hoàng Gia kia nói:

“ Theo mệnh lệnh chúng tôi phải thử giày cho tất cả các tiểu thư vậy nên mong Ngài hãy mời vị tiểu thư còn lại ra thử giày”

Cha tôi nheo mắt nhìn người đàn ông kia :

“ Đến người đã gả đi rồi mà các ông vẫn kiểm tra ư?”

“ Ồ không, ý tôi không phải là nói vị đại tiểu thư, ý tôi là nói nhị tiểu thư cơ” Người đàn ông tỏ vẻ cung kính nói

“ Không phải tiểu thư thứ hai đang đứng trước mặt người sao?” Cha liếc nhìn tôi lạnh lùng. Tôi nghĩ thầm, kịch bản hay đó cha.

Đúng là trước tôi và Lọ Lem còn một người chị nữa, nhưng chị cả của tôi đã đi lấy chồng. Cha tôi đang bao che cho Lọ Lem, khẳng khái nói chỉ có 2 người con là chị cả và tôi. Quả thực người ngoài cũng đều nghĩ rằng gia đình tôi chỉ có hai vị tiểu thư vì cha mẹ tôi giấu Lọ Lem rất kỹ, mới sinh đã đưa ra ngoài, đến 5 tuổi thì đưa về nhưng không được đối xử như tiểu thư mà bị đối xử và làm việc như người hầu, à không, có lẽ trên người hầu một tí. Quanh năm ngày tháng chỉ ở trong nhà bếp và sân sau. Đến tôi cũng không biết Lọ Lem là chị mình cho đến một đêm giao thừa nào đó cả nhà quây quần bên mâm cơm và cha mẹ nói cho tôi tin bất ngờ này. Đến người hầu trong nhà cũng không biết thân phận thật của Lọ Lem nhưng vì chị hiền lành tốt bụng nên được mọi người yêu quý, không ai bắt nạt chị cả, trừ tôi. Trước khi biết thân phận của Lọ Lem tôi khá thích chị vì chị hiền nhưng khi biết sự thật tôi lại chán ghét và khinh bỉ chị, thường bày trò quấy phá chị. Cha mẹ thường mắng tôi vì vụ này nhưng tôi đều nghe tai này ra tai kia. Tuy nhiên cũng nhiều lúc có ngoại lệ tôi đưa chị ra ngoài chơi, và trong một lần thì đã gặp được Chàng.

“ Theo tin tức mà chúng tôi biết, Công Tước ngài có ba người con gái. Người con gái cả đã đi lấy chồng, vị tiểu thư chúng tôi vừa thử giày là người con thứ ba. Mong Ngài hãy mời vị tiểu thư thứ hai ra thử giày để chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ” Người đàn ông kia vẫn tỏ ra cung kính nhưng từ ngữ lại tỏ ra sắc bén.

Cha tôi tức giận, lời nói càng thêm lạnh lẽo:

“ Tôi không biết các ông lấy tin tức giả này ở đâu. Gia đình chúng tôi chỉ có hai mụn con gái.”

Giữa bầu không khí căng thẳng bỗng vang lên giọng nói đầy ngây thơ của - tôi:

“ Ủa, chị hai vẫn đang ngủ trên tầng mà cha.”

Cha nhìn tôi hung dữ, nếu ánh mắt có thể giết người có lẽ tôi đã bị giết từ lâu. Đã đi nên nửa chặng đường nên tôi không thể từ bỏ. Dù biết hậu quả của việc làm ngày hôm nay nhưng tôi vẫn tiếp tục nói để không ai có thể xen vào:

“ Để tôi đưa các ông lên tầng thử giày cho chị nhé, nếu đi vừa chắc chị vui mừng lắm đấy!” Nói rồi tôi đi trước dẫn đường.

Cha tôi tức giận lao đến gầm lên :

“ Các người có để ta vào trong mắt không?!”

“ Đây là lệnh của bề trên, chúng tôi buộc phải chấp hành, xin Công Tước thứ tội” Ông ta liếc nhìn bọn lính, đám lính giữ cha tôi lại. Đôi mắt cha tôi đỏ ngầu dõi theo đám người chúng tôi.

Đến trước cửa phòng tôi quay lại nói :

“ Chị tôi đang ở bên trong”

Người đàn ông có chức vị cao nhất trong đám người kia nhìn tôi cảm kích, tôi gật đầu rồi mở cửa bước vào phòng. Chị tôi vẫn đang ngủ, tôi bấu chặt vào tay chị khiến chị đau đớn rồi từ từ mở mắt. Đôi mắt chị phủ đầy sương nhìn tôi và đám người sau tôi:

“ Những người này là...”

“ Là những người thử giày cho chị” tôi tiếp lời chị đỡ chị dậy rồi lùi sang một bên, những người kia tiến lại gần:

“ Xin thứ lỗi” người đàn ông kia nói rồi trực tiếp thử giày cho chị. Người chị run run, đôi mắt hoảng sợ như nai con bị mắc bẫy hết nhìn người đàn ông rồi nhìn sang tôi. Tôi mỉm cười nhìn lại chị.

Không ngoài dự đoán, chiếc giày kia vừa với chị. Người đàn ông kính cẩn chúc mừng chị rồi nói sẽ nhanh chóng báo cho Hoàng tử út. Nói xong quay người rời đi.

Trong phòng chỉ còn mình tôi và chị, đôi mắt chị ngân ngấn nước cả người khẽ run hỏi tôi:

“ Tại...tại sao?”

Tôi lạnh nhạt mở miệng :

“ Vì em thích Chàng” Nói xong cũng lạnh lùng bỏ đi bỏ mặc tiếng nức nở sau lưng.

3. Chương 3

Đã hơn một tuần kể từ ngày Hoàng Tử út lấy chị gái Lọ Lem của tôi. Ngay sau khi tìm được người đi vừa giày là chị tôi thì xung quanh nhà tôi có thêm binh lính Hoàng Gia, lí do được đưa ra là : Để đảm bảo an toàn cho phu nhân tương lai của Hoàng Tử út. Tôi nghĩ thầm, chứ không phải sợ có người bỏ trốn sao? Và thế, hôn lễ Hoàng Gia long trọng của Hoàng Tử Út và chị tôi diễn ra một cách suôn sẻ trong lời chúc phúc của mọi người. Chỉ là khuôn mặt của Lọ Lem và cha mẹ tôi trong ngày đó không được tốt cho lắm,

Chàng cũng cáo bệnh không đến. Còn gì đau khổ hơn khi chứng kiến cảnh bạn thân của mình cưới người mình yêu thương?

“ Tiểu thư xin lỗi đã để cô đợi lâu, xin mời đi bên này” Đang trầm tư suy nghĩ thì một giọng nói chặn dứt suy nghĩ của tôi. Tôi quay lại, gật đầu với người phát ra giọng nói cũng chính là người đàn ông đứng đầu tốp người hôm thử giày kia, ông ta lễ phép dẫn đường cho tôi đến chỗ Hoàng Tử út. Đúng vậy, là Hoàng Tử út – anh rể của tôi hiện giờ. Buổi sáng khi đang thưởng trà ở vườn hoa phía sau nhà thì nhận được tin Hoàng Tử út muốn gặp tôi, việc này cũng không khiến tôi bất ngờ là mấy vì khi đám người thử giày chuẩn bị dời đi tôi đã nhờ chuyển lời đến Hoàng Tử út rằng tôi muốn gặp người. Việc thử giày đều do một tay Hoàng Tử út sắp xếp, mọi chuyện bao gồm việc tôi giúp đỡ đám người thuộc hạ của anh chắc cũng được bẩm báo lại, có lẽ anh cũng tò mò vì sao tôi lại giúp anh.

“ Bẩm Hoàng Tử, thuộc hạ đã dẫn người đến” Người đàn ông kia cúi người bẩm báo.

“ Kính chào Hoàng Tử “ tôi lạnh nhạt mở miệng.

Hoàng tử út quay người lại nhìn tôi:

“ Không cần khách khí, cứ gọi là “Anh rể” thì tốt rồi”

Xong quay sang nhìn đám người bên:

“ Tốt lắm, các người ra hết đi”

“ Dạ” mọi người đồng thanh rồi lần lượt lui ra, hiện giờ trong vườn hoa phía sau Lâu đài chỉ còn tôi với người “ Anh rể” này. Anh cười cười nói :

“ Ngồi đi” rồi kéo ghế cho tôi. Tôi không khách khí ngồi xuống.

Anh nói :

“ Việc thử giày hôm trước quả thực cảm ơn cô”

“Ồ, việc đó thì không có gì” Tôi nâng chén uống trà, trà Hoàng Gia đúng là ngon tuyệt hảo. Bỏ chén xuống tôi nhìn thẳng vào mắt “ Anh rể” đang ngồi đối diện nói :

“ Anh rể, tôi muốn nhờ anh một việc”

“ Có việc gì thì cứ nói thẳng, nếu làm được ta sẽ cố hết sức giúp đỡ”

“ Việc này nằm trong khả năng của Ngài, tôi muốn lấy bạn thân của Ngài”

Môi Hoàng Tử út khẽ cong lên, đôi mắt bỗng trở nên sắc bén nhìn tôi, hỏi:

“ Lý do”

Tôi trả lời:

“ Thứ nhất là vì tôi thích Chàng, thứ hai cũng là vì Hoàng Tử và chị gái Lọ Lem của tôi”

Hoàng tử út thu lại ý cười, nhìn xoáy vào tôi :

“ Liên quan gì đến ta và chị gái cô?”

Tôi bình thản đáp :

“ Có lẽ Hoàng tử cũng biết chuyện Chị gái tôi và Chàng yêu nhau. Nếu như không dứt được tình giữa hai người này thì con đường ngồi lên ngai vàng của Ngài cũng sẽ rất khó khăn. Ngài là người thông minh chắc sẽ hiểu ý của tôi”

“ Hừ, Cô tự tin vậy sao?”

“ Tôi chắc!”

“ Hóa ra đây là lí do. Được, ta đồng ý!”

Sau đó tôi ra về, dù đã có được sự đồng ý của Hoàng Tử út nhưng trong lòng tôi vẫn thấy lo lắng. Với tính cách của Chàng khi biết tôi là chủ mưu của mọi chuyện chắc chắn chỉ muốn bầm tôi ra ngàn mảnh chứ nói gì đến chuyện kết hôn. Nhưng thật bất ngờ, hai ngày sau tôi nhận được tin tức rằng Chàng đã nhận lấy tôi. Sau chuyện vui của Lọ Lem mọi người lại tấp nập để chuẩn bị cho hôn lễ của tôi, người đến chúc mừng đông nườm nượp. Chỉ là cha mẹ ngày càng xa lánh tôi, nếu tình cờ gặp cũng coi như là không thấy. Tôi cũng hơi buồn trong lòng nhưng vì Chàng tôi có thể bất chấp tất cả.

4. Chương 4

Hôn lễ của tôi cuối cùng cũng đến, nhìn thấy Chàng trong trang phục chú rể tôi rất vui. Kể từ ngày gặp nhau trong buổi tối sau bữa tiệc Hoàng Gia thì đến hôm nay tôi mới gặp được Chàng. Chàng vẫn tuấn lãng như trước chỉ là đã gầy hơn, trong lòng tôi bỗng chua xót. Chúng tôi hành lễ theo đúng nghi thức rồi có người đưa tôi vào trong phòng để chờ Chàng. Lòng tôi rạo rức chờ Chàng đến. Cuối cùng Chàng cũng xuất hiện, tôi tiến lại gần thì Chàng lùi lại. Đôi mắt lạnh lùng của Chàng nhìn xoáy vào tôi, nụ cười thường trực trên môi cũng không còn, Chàng, khác hẳn với buổi sáng. Lúc cử hành hôn lễ thấy Chàng hay mỉm cười, tôi cứ ngỡ rằng Chàng đã nghĩ thông rồi, nào ngờ...

“Giờ thì cô đã vừa lòng chưa?” Chàng lạnh lùng mở miệng.

“Em...”

“Cô thích tôi, muốn lấy tôi phải không? Tôi cho cô toại nguyện”

“Chàng...”

“Nhưng chuyện cô đã làm với “chúng tôi” tôi sẽ không bao giờ bỏ qua! Tôi sẽ trả lại cho cô gấp trăm- ngàn- lần!!”

“Cô cứ chuẩn bị tinh thần mà tận hưởng những ngày tháng “tuyệt vời” sau này đi”

“Ha ha ha...” Tiếng cười cùng bóng Chàng đã khuất xa khiến trái tim tôi se lạnh.

Sau đêm đó tôi không còn gặp lại Chàng nữa và tôi cũng bắt đầu một cuộc sống mới – một cuộc sống mà trước đây một tiểu thư như tôi chưa từng nghĩ đến.

Sáng thức dậy từ sớm làm việc không ngơi tay tới tận đêm khuya, hỏi quản gia thì ông ta nói đây là ý Chàng, thôi được, vì Chàng – tôi nhẫn. Trong tòa lâu đài xa hoa này tôi hoàn toàn lạc lõng bơ vơ nhiều lúc nản lòng, nhiều lúc không chịu đựng được muốn buông xuôi nhưng nghĩ đến Chàng – tôi nuốt nước mắt vào trong, kiên cường đứng dậy, bước tiếp.

Khi đến đây tôi hoàn toàn lột xác thành một con người mới. Từ một tiểu thư nông cuồng hư hỏng không biết làm việc gì trở thành một con người biết suy nghĩ hơn, mọi công việc như lau nhà tưới cây đều có thể làm được. Khi gặp lại cha mẹ, cả hai người dù vẫn không tha thứ cho tôi nhưng khi nhìn thấy diện mạo của tôi bây giờ thì không dấu nổi ngạc nhiên chua xót. Đứa con gái bảo bối của hai người giờ đây đã không còn xinh đẹp như trước, mắt thâm quầng, da hơi ngăm đen, tóc hơi xơ.. mẹ không kiềm chế được mà chạy đến ôm tôi vào lòng khóc.

Tối hôm gặp lại cha mẹ Chàng đến gặp tôi, vẫn bản mặt lạnh lùng Chàng hỏi :

“Hối hận không?”

Tôi thần nhiên đáp: “Không”

Chàng nhíu mày rồi phát tay bỏ đi.

Trong khoảng thời gian cố gắng tôi đã thu được một số thành quả như người trong nhà đã không ghét bỏ tôi như trước ngược lại có phần cảm thông và luôn giúp đỡ tôi. Tôi cũng cố gắng để đầu bếp trong lâu đài chấp nhận giúp đỡ hướng dẫn nấu những món ăn Chàng thích.

Một ngày kia khi đang làm việc có một người hầu của Hoàng Gia nói chị muốn gặp tôi. Tôi đi theo, trong lòng cũng rất ngạc nhiên và nhiều thắc mắc. Đến nơi gặp chị, thật bất ngờ, sau 2 tháng chị đã lột xác trở thành một con người mới : xinh đẹp hơn, cao quý hơn. Chị cười mời tôi ngồi xuống, sau một hồi hỏi thăm tình hình trong nhà chị hỏi vào “ chủ đề chính” :

“ Em sống có hạnh phúc không?”

“ Có”

Chị mỉm cười “ Mong là như vậy“. Rồi tiếp:

“ Thực ra lúc đầu chị rất thất vọng và buồn nhưng sau một thời gian ở đây, gặp được nhiều người, biết được nhiều chuyện thì chị nghĩ hoàn cảnh bây giờ có lẽ cũng không tệ.”

“ Đúng là chị yêu Chàng nhưng yêu thì sao chứ? Mẹ từng nói là người thì phải biết hướng đến tương lai không được lùi bước, tùy từng hoàn cảnh mà thích nghi. Cho nên ở trong cái Hoàng Cung này chỉ có Hoàng Tử Út mới là chỗ dựa của chị, cũng như chỉ có chị với chiếc – vòng mới có thể cho Người tắt cả”

“ Nhiều lúc ngồi ngẫm nghĩ lại, hóa ra chị cũng không yêu Chàng nhiều đến thế. Vì Chàng là người con trai đầu khiến chị rung động nên chị mới có chấp niệm chỉ có Chàng mới là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời mình. Bây giờ chị đã có Hoàng tử út, Người rất tốt với chị nên chị phải chớp thời cơ. Tương lai Người sẽ là Hoàng Đế, chị sẽ là Hoàng Hậu. Dưới một người trên vạn người, cuộc sống sẽ vô cùng sung sướng và thanh thản Ha ha...”

“ Tính ra thì chị cũng phải cảm ơn em, nhờ em mà chị mới có ngày hôm nay.”

“ Chỉ là Chàng quá yêu ta. Cho nên, những tháng ngày sau của em còn cực khổ nhiều, thật đáng thương”

Tôi nhú mày : “ Chị không cần phải nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại như vậy. Tôi không cần. Tương lai là do tôi lựa chọn, tôi không hối hận!” Nói rồi đứng dậy đi về. Hoàng Cung thật đáng sợ, nó làm biến chất một con người, chị tôi cũng không ngoại lệ, mà chính tôi là cái người đẩy chị vào trong.

5. Chương 5

Một năm sau triều đình có biến, một không khí âm u bao trùm toàn bộ kinh thành, Hoàng Đế bị bệnh, các thế lực của 2 vị Hoàng tử bắt đầu rục rịch. Triều đình chia thành 2 phe đối lập rõ ràng, 1 bên là Đại Hoàng Tử, bên còn lại là Hoàng Tử út. Dù trong tay Hoàng Tử Út có chị gái tôi và chiếc vòng cổ nhưng thế lực ủng hộ Đại Hoàng Tử cũng không ít, nghe nói đầu tiên trong triều đại mấy nghìn năm có chuyện này. Tôi không quan tâm, ai muốn tranh thì cứ tranh dù sao thế giới của tôi cũng chỉ có mình Chàng mà thôi. Hằng ngày tôi chờ Chàng trở về, nấu những món ăn Chàng thích, kể cho Chàng những điều thú vị trong sách hay ngoài đời mà tôi đã dày công thu thập. Chàng vẫn lạnh lùng nhưng không bài xích như trước. Không biết những nỗ lực của tôi có thể làm rung động trái tim Chàng không – dù chỉ một lần?

Một tin đồn bỗng xuất hiện, người ta đồn chị tôi không phải là người được chọn mà là yêu ma, điều này khiến cho Hoàng Đế bị bệnh, đất nước nhiều nơi có thiên tai. Nó càng lan nhanh hơn nữa khi cây cổ thụ trong Cung trải qua nhiều triều đại không đưng chết, mà trước đó chị tôi đã tình cờ trèo vào. Nhiều người không tin nên mời một vị Pháp Sư có tiếng đến. Chẳng biết thế nào mà trong lúc ông ta đang làm phép thì có 1 luồng khói đen bay lên từ chỗ của Chị tôi. Ông ta còn nói, để xem có thực sự chính xác không thì nên đưa chị tôi ra khỏi cung. Lúc chị tôi ra khỏi Cung thì Hoàng Đế đang ốm yếu bỗng chốc khỏe mạnh. Hoàng Đế nổi giận cho bắt giam chị, nói tháng sau sẽ cho hỏa thiêu, người của Hoàng Tử Út cố gắng nhưng không thể làm được gì hơn.

Việc này đã tác động lớn đến Chàng, Chàng gầy đi, đôi mắt thâm quầng, thường xuyên không về nhà. Quả là, trong lòng Chàng vẫn luôn có chị ta. Tôi có chút mệt mỏi nên đến nhà chị Cả chơi, đã gần 1 năm tôi chưa gặp chị nên có chút nhớ. Trong nhà tôi thân nhất với chị cả, dù tôi có gây ra chuyện động trời gì thì chị cũng luôn thương yêu tôi

Chị tôi rất xinh đẹp, lấy được 1 người chồng có địa vị và yêu thương chiều chuộng chị hết mực. Nhiều khi tôi cũng cảm thấy hơi ghen tị. Sau khi hàn huyên nửa buổi thì tôi ra về, lúc tiễn tôi ra cổng chị lo lắng nói:

“Chị có linh cảm không tốt”

Hai chị em tôi hiểu nhau nên tôi hiểu giờ phút này chị đang nói về việc gì. Tôi an ủi chị: “Chị nghĩ quá nhiều rồi” Xong nhảy lên xe ngựa. Chị nói: “Nhớ chăm sóc bản thân thật tốt, có chuyện gì thì hãy tìm chị” Tôi mỉm cười rồi đóng cửa xe, chị thương tôi còn hơn cả cha mẹ. Nhiều lúc tôi cảm thấy cha mẹ nhìn tôi chán ghét nhưng ngoài mặt vẫn thương yêu, tôi tự an ủi chắc có lẽ mình bị hoa mắt nên nhìn nhầm.

Nói thì nói vậy nhưng thực ra có rất nhiều lúc tôi ngồi suy đoán một số thứ trước đây. Vì sợ nên tôi đã bác bỏ, nhưng, cũng có thể giả thiết của tôi là đúng. Tôi cười khổ, chuyện gì đến rồi sẽ đến.

Tối về thấy Chàng ở nhà nhưng đang vội chuẩn bị đi. Lúc đi qua tôi Chàng có dừng lại cười mỉa: “Cô chắc vui mừng lắm nhỉ?” Tôi quay lại nhìn bóng lưng Chàng, mím môi, thứ chất lỏng bỏng chảy ra từ khóe mắt. Em đã cố gắng như vậy mà Chàng không cảm nhận được ư? Chẳng lẽ vì em đã khoét lên tim Chàng 1 đường quá sâu nên Chàng không thể tha thứ cho em? Hay bởi vì em cố gắng còn chưa đủ? Đến bao giờ thì Chàng mới quay lại nhìn em? Xin Chàng hãy cho em một động lực, hoặc một chút con con cũng được. Em sợ mình không thể chống đỡ được nữa...

Sáng hôm sau tôi ăn diện đẹp để đến bái kiến Hoàng Hậu- đồng thời là mẹ của Hoàng Tử cả. Tôi có chút giao tình với bà và có lẽ bà không biết chuyện tôi tác hợp cho Lọ Lem và Hoàng tử út nên đối xử với tôi không tệ. Sau khi tặng quà cáp nói chuyện phiếm thì tôi thỉnh cầu Bà một chuyện:

“Ồ, có việc gì?”

“Xin Người hãy cho cháu chủ trì việc hỏa thiêu Lọ Lem” Nói xong trong mắt hiện lên tia căm giận. Đôi mắt bà ta lóe sáng nhìn tôi hiểu kì hỏi:

“Người hận cô ta lắm ư?”

Tôi gật đầu quả quyết “đúng vậy, rất hận, hận không thể róc xương sẻ thịt cô ta”

Bà ta cười: “Việc này không phải việc do ta có thể quyết định, nhưng vì ngày trước người cứu ta một mạng nên ta sẽ cố gắng xin Hoàng Thượng cho người”

Tôi vui mừng, liên tục cảm ơn rồi ra về. 2 hôm sau có người thông báo cho tôi là Hoàng Hậu đã đồng ý, tin đó cũng lan ra khắp kinh thành rồi. Tôi đang ngồi thưởng trà thì Chàng không biết từ đâu lao đến, nắm cổ tay kéo tôi đứng dậy một cách thô bạo. Chàng gần từng chữ, đôi mắt đỏ ngầu phóng về phía tôi:

“Cô – thật – độc – ác !!”

Tôi nhìn lại Chàng nhếch môi cười:

“Cũng không phải Chàng không biết”.

Chàng tức giận đến mức bàn tay nắm tôi run lên, sau đó dùng toàn sức đẩy tôi. Tôi bị đẩy ngã, đầu đập xuống nền đá lạnh lẽo, chân tay có chút trầy xước, người có chút đau, nhưng không thể đau bằng thứ đang thất lạc ở trong lồng ngực.

Chàng đá vào chiếc bàn, chửi 1 câu rồi bỏ đi. Còn tôi thì chỉ biết cười khổ, không ai có thể đỡ mình nên tự mình phải đứng dậy, dù, có chút khó khăn.

6. Chương 6

Hôm sau tôi mượn danh nghĩa của Hoàng Hậu vào nhà giam thăm Lọ Lem. Dù có ở trong ngục tăm tối chờ đến ngày hỏa thiêu nhưng chị vẫn bình tĩnh ung dung. Thấy tôi chị nhếch mép nói:

“ Sao? Không thấy vẻ mặt đau khổ của tôi nên cô không vui hả?”

“ Cô tưởng mình sẽ chiếm được tất cả sao? Đừng có ảo tưởng quá!”

“ Hoàng Tử Út sẽ cứu ta ra và.. Chồng cô cũng sẽ tìm mọi cách để cứu ta. Ha ha ha...”

“ Chàng vẫn còn yêu ta nhiều lắm. Dù cô có được thân xác Chàng nhưng trái tim Chàng cũng chỉ có một mình ta mà thôi.”

“ Chàng sẽ vì ta mà làm tất cả mọi chuyện”

“ Em gái, em thật đáng thương. Hahaha...”

“ ... ”

Tôi lặng lẽ đến, lặng lẽ đi không nói lời nào. Giọng nói của chị cứ văng vẳng bên tai, nó đã xát muối vào trái tim không lành lặn của tôi. Tôi đặt tay lên ngực tự nhắc nhở cái thứ đang đập trong lồng ngực “ Đừng có đau nữa, tao xin mày đấy! Mày có biết mỗi lần mày thất lên từng đợt là tao rất khó chịu không? Tại mày mà tao đã phải rơi bao nhiêu nước mắt trong thăm lặng...Tại sao? Tại sao mày không thể hóa thành đá? Có như vậy, tao cũng sẽ không bị đau nữa, sẽ không phải chịu khổ nữa rồi...”

Còn 5 ngày nữa là chị tôi phải lên hỏa thiêu. Dưới sự trợ giúp của chị cả giàn hỏa thiêu tôi làm giành riêng cho Lọ Lem cũng đã hoàn thành. Vậy mà người tính không bằng trời tính. Cái ông pháp sư đã buộc tội chị tôi đã xin gặp Hoàng Đế và trình rằng chị tôi không phải yêu ma quỷ quái mà bị người khác hãm hại. Và người đó chính là tôi. Còn, cái người làm chứng buộc tội tôi, cũng chính là người tôi thương yêu nhất trên danh nghĩa là “chồng”. Tôi bị bắt, vật đổi sao dời, 5 ngày sau tôi sẽ bị hỏa thiêu trên chiếc giàn thiêu mà tôi kì công dựng.

’ 2 ngày trước khi tôi bị thiêu, cha đến thăm. Không còn vẻ mặt ảm áp như trước mà thay vào đó là bộ mặt lạnh lùng. Tôi nói :

“Người đã đến rồi“. Đến để giải thích tất cả những vướng mắc trong tôi.

“ Cảm thấy thế nào? Sao không cầu xin ta cứu con?”

Tôi mỉm cười “ Ông không phải cha tôi”

Ông ta ngạc nhiên nhú mày hỏi “ Sao ngươi biết”

“ Chỉ là đoán mò nhưng thái độ của ông đã nói lên tất cả”

“ Ha ha, quả đúng là thông minh, vậy mà ta đã nhìn nhầm ngươi suốt 17 năm trời.”

“ Ta đúng không phải cha ngươi, ngươi chỉ là thứ con hoang ta nhặt được cùng với chiếc vòng. Lọ Lem mới chính là con gái ruột của ta!”

“ Tại sao ông làm vậy?” Sao không để ta như Lọ Lem trước kia suốt ngày chỉ biết quanh quẩn bên bếp mà lại làm một vị tiểu thư kiêu ngạo?

“ Nói ra thì dài dòng. Đơn giản chỉ có 1 từ đó là “ trả thù” Bay càng cao ngã càng đau. Ha ha ha”

“ Trả thù mẹ tôi sao?”

Ông giật mình trừng tôi : “ Ngươi còn biết cái gì nữa?” Tôi cười khổ, tôi thì biết cái gì chứ, chẳng qua ngày trước hiếu động chạy lung tung trong biệt thự vô tình phát hiện cha đi vào 1 căn phòng bí mật, tò mò nên đi theo. Không ngờ thấy cha lấy phi tiêu bắn vào bức tranh vẽ 1 người đàn bà xinh đẹp. Lớn lên ngắm nghía lại thì thấy mình rất giống người đàn bà trong bức tranh đó.

“ Sao ông cố ý cho tôi biết bí mật về chiếc vòng” Tôi không phải người ngu, nói chuyện trọng đại như vậy mà cha mẹ “ quên” không đóng chặt cửa phòng sao?

“ Để xem người sẽ làm gì. Không ngờ người lại làm ta kinh hãi như vậy. Mọi chuyện ta tự sắp đặt từ lâu nhưng không ngờ lại được người vô tình hoàn thành nhanh như vậy, haha”

“ Ông còn muốn làm Hoàng Đế nữa sao?

“ Thật thông minh! Đúng vậy!”

“ Tại sao?”

“ Người hãy tự mình lo cho bản thân trước đi. Tưởng mình là 1 tiểu thư cao quý có mọi thứ trong tay nhưng sự thật thì người chẳng có cái gì, cha mẹ không phải cha mẹ ruột, làm mọi chuyện lấy người mình yêu nhưng không yêu mình để rồi chính tay hấn đẩy người vào ngục, người sắp bị chết mà không có 1 người bạn nào đứng ra giúp đỡ hay thương cảm. Người, thật đáng thương!” Nói xong cười ha ha đi về.

Hôm sau Lọ Lem đến thăm. Chị ngược tôi từ trên xuống một cách ngạo mạn :

“ Thế nào? Không ngờ phải không? Ta đã nói là ta sẽ không sao mà”

“ Đau không? Trái tim người có nhức không khi bị chính người mình yêu “phản bội”?

“Mọi chuyện người làm cho ta lúc nhỏ ta đều nhớ hết. Người có biết vì sao ta phải biến thân thành Lọ Lem trong suốt những năm qua không? Người sắp chết rồi nên ta nói cho người biết cũng không sao. Vì lời nguyện, lời nguyện của dòng họ sẽ dính vào người con gái út trong gia đình sau khi người con gái đó uống vào bát canh có chứa tro bùa chú khi 4 tuổi. Còn nhớ bát canh vào đêm sinh nhật thứ 4 của người không? Người nói bát canh đó rất ngon mà, ha ha.. Lời nguyện đó sẽ khiến người con gái út bị chết cháy vào năm 17 tuổi, nếu không uống bát canh hoặc không làm theo lời nguyện thì cả gia tộc sẽ gặp thảm cảnh. Dù ta có chịu khổ vài năm nhưng ít ra cũng đã tránh khỏi lời nguyện. Người biết không, người lập ra lời nguyện đó chính là mẹ người! Mẹ người tưởng sẽ giết được chúng ta nhưng không ngờ bà ta lại tự tay giết chính người con gái duy nhất của mình. Ha ha...”

“ Người mất tất cả rồi, à không, thực ra người chẳng có gì để mà mất hết, thật đáng thương. Ha ha~”

Nói xong cười xong thì chị bỏ đi. Cũng giống như lần trước tôi vào tù thăm chị, chị nói, tôi im lặng, chẳng qua hôm nay vị trí đã thay đổi.

Mọi người đều nói ta đáng thương nhưng ta lại cảm thấy họ cũng không khác ta là bao, tất cả đều là những người đáng thương!

Cũng trong lần thấy ông trong căn phòng bí mật ấy, khi tôi định lặng lẽ bỏ đi thì nghe được tiếng khóc của ông, ông khóc và gọi tên 1 người đàn bà nào đó, chắc là mẹ tôi. Người cha hờ nói hận mẹ ta. Đúng, vì quá yêu nên mới quá hận. Vì quá yêu nên nhiều lúc vô tình khi ở với ta, ông gọi tên mẹ. Vì quá yêu nên, không cách nào để quên đi. Vì quá yêu nên chôn giấu trái tim mình thật sâu và sống trong đau khổ của hận thù.

Lọ Lem nói chị không còn yêu chàng nữa. Đó chẳng qua chỉ là lời nói dối mà thôi vì trong lần gặp chị trong tù ngày trước chị vẫn đeo đôi bông tai mà mình thích nhất – cũng là món quà đầu chàng tặng chị. Chị nói chị không cần chàng nữa nhưng đôi mắt đã bán đứng chị? Lời lẽ chị cay nghiệt cũng chỉ là để che lấp nỗi tâm đau đớn của mình mà thôi. Hoàng cung làm biến đổi con người nhưng không thể làm mất đi trái tim. Chị yêu chàng nhưng không có được chàng. Còn tôi chiếm được chàng nhưng lại không thể giữ được trái tim của Người.

7. Chương 7

Sáng hôm sau tôi được đưa đến nơi để hỏa thiêu. Xung quanh có rất nhiều người, hầu hết mọi người đều mắng chửi, có người còn ném cả rau quả thối vào tôi, có người thì đến để xem kịch, có Hoàng đế, các vương tôn quý tộc. Còn có Cha mẹ, Lọ Lem cùng Hoàng Tử Út và cả Chàng nữa. Trong đám đông có những bạn bè trước đây của tôi nhưng chẳng có ai có biểu hiện thương tiếc cả, đúng là tôi làm người cũng thất bại quá đi.

Pháp sư nói cái gì đó nhưng tôi không rõ cũng chẳng muốn nghe, trong mắt tôi giờ đây chỉ có Chàng. Còn Chàng chỉ nhìn tôi lạnh lùng. Đến giờ phút này mà ngay cả một chút thương tiếc cũng không có sao? Chàng, hận em đến thế cơ à. Em đi rồi chắc Chàng sẽ thoải mái và thanh thản lắm đúng không? Vì từ nay sẽ không có ai làm phiền Chàng nữa, không còn ai thức khuya chờ Chàng để nói “ Chàng đã về rồi”, Chàng sẽ không phải ăn những món ăn dở tệ mà em nấu, không còn phải nghe những lời lảm nhảm bên tai... Cũng, không cần tức giận vì em nữa.

Nhưng bông hoa em thích được trồng ở vườn khi mới đến chắc sẽ không còn ai chăm sóc nữa, nó sẽ dần chết héo thôi. Cũng như trái tim của em dành cho Chàng vậy.

Ngọn đuốc được ném vào, củi bốc cháy, lửa càng ngày càng to, người bên dưới ngày càng ồn ào, khói cũng làm cay mắt em và nó ngăn không cho em nhìn thấy Chàng. Nước mắt bắt đầu rơi, không biết là vì cay hay là, vì đau nữa.

Có lẽ, đây chính là dấu chấm hết cho hai ta. Nhưng em không hối hận vì đã gặp được Chàng.

Vĩnh biệt tất cả, cha mẹ, Lọ Lem, cả Chàng nữa, vĩnh biệt.

Vĩnh viễn chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

1 năm sau, Hoàng đế chết, Hoàng Tử Út lên thay nhưng không được bao lâu thì bị lật đổ. Đại Hoàng Tử lên cướp ngôi, Hoàng tử út và tất cả những người theo phe cánh của Hoàng Tử Út đều bị giết, gia đình của Hoàng Hậu trước – Lọ Lem, cũng không thể thoát nổi thảm cảnh. Mấy tháng sau Hoàng Đế bấy giờ chết đột tử, cả triều đình rồi ren tranh đoạt ngôi vị. Thiên tai mất mùa xảy ra khắp nơi, nhân dân cực khổ đứng lên nổi dậy, các nước lân cận bắt đầu gây chiến.

Tại một quán nước nào đó...

“ Vết bóng trên má trái của cô là như thế nào vậy” – Chàng trai ngồi cạnh tôi hỏi.

“ Mỗi người đều cất giấu cho mình những bí mật riêng, người ngoài không nên tò mò cũng không nên tìm hiểu” Tôi lạnh lùng đáp.

Đúng vậy, tôi vẫn còn sống. Giàn hòa thiêu tôi chuẩn bị trước cho Lọ Lem có một đường bí mật để thoát ra, có người ở dưới để sẵn sàng lên giải cứu và trao tôi với một xác người khác có cùng hình dáng, công lao lớn nhất thuộc về chị cả. Tôi đã rất cố gắng nhưng không thể làm lay động trái tim Chàng mà chỉ làm Chàng thêm chán ghét, cho nên tôi muốn bí mật cứu Lọ Lem, trả lại hạnh phúc cho Chàng, nhưng đời có ai ngờ... Sau khi thoát khỏi giàn thiêu, tôi bị bỏng một bên mặt, chị cả thương xót khóc không ngớt, sau đó chị đưa tôi túi tiền cùng quần áo để ra đi. Người thương yêu tôi nhất ở đó chỉ có mỗi chị cả, dù rằng chị đã biết thân phận của tôi từ rất lâu rồi.

Chàng trai bên cạnh tôi vẫn tiếp tục nói chuyện, về tình hình đất nước, về những người đối khổ. Cậu ấy có nhắc đến Chàng, nói sau khi “ tôi” chết, Chàng đã vì tôi mà rất thương tâm, cơ thể trở nên gầy yếu, không còn quan tâm đến mọi thứ xung quanh, bị ảo tưởng rằng “tôi” vẫn sống và đi khắp nơi tìm tôi nhưng sau vẫn bị giết chết vì có quan hệ với Đức vua trước – Hoàng tử út.

Tôi dừng ly trà đang uống dở nhếch mép cười. Chàng sẽ không bao giờ thương tâm vì tôi, nếu biết tôi còn sống thì Chàng sẽ đi, nhưng là để tự tay giết chết tôi. Tôi chết đi thì Chàng sẽ được giải thoát. Chàng có thể khóc, nhưng sẽ - không - bao - giờ khóc vì tôi.

“ Khụ khụ khụ.... ...”

“Này, Cô không sao chứ?” Chàng trai lo lắng khi thấy tôi ho không ngừng

“Không sao” Chỉ là bệnh cũ tái phát. Sau khi rời đi tôi thấy cơ thể có biểu hiện lạ nên đi khám, hóa ra tôi đã bị bệnh từ lâu nhưng không chữa kịp thời nên bệnh ngày càng nặng hơn, lại thêm việc hít quá nhiều khói vì vậy tôi chỉ có thể sống được thêm 2 năm nữa.

“Cô có dự định gì trong tương lai không?”

“Tôi muốn đi khám phá mọi nơi, dấn chân lên những vùng đất mới, tìm hiểu những phong tục tập quán của mỗi vùng miền..”

Mắt Chàng trai sáng lên:

“Vậy 2 ta có thể đi cùng nhau được không? Tôi cũng đang trên đường đi trải nghiệm thế giới!!”

“Được” Đây có lẽ là người xa lạ đầu tiên khiến tôi mở lòng mình, có lẽ là do sự thân thiện của anh khiến tôi cảm thấy gần gũi và tôi cũng muốn có 1 người đồng hành để quãng đường sau sẽ không tẻ nhạt, trên đường đi có thể nương tựa vào nhau để sống qua những lúc gặp khó khăn.

Tương lai của tôi do tôi nắm giữ, dù sinh mệnh có ngắn ngủi nhưng tôi sẽ không hối tiếc về những việc mình đã làm. Tôi sẽ sống thật tốt vì chẳng ai có thể lau sạch nước mắt của mình ngoài chính bản thân mình.

CHÍNH VĂN HOÀN

8. Chương 8: Phiên Ngoại

Tôi là quản gia của gia đình này đã gần nửa đời người, do một tai nạn nên ông chủ bà chủ đã chết còn cậu chủ may mắn sống sót. Tôi chăm sóc cho cậu chủ từ lúc cậu mới sinh, đối cậu tốt như con của mình vậy. Khi thấy cậu bắt đầu yêu tôi cũng vui lây nhưng hạnh phúc chẳng kéo dài lâu, người yêu lấy bạn thân nhất của mình, còn mình thì lấy em gái người mình yêu – cũng chính là người gây nên mọi chuyện. Tôi rất hận cô ta, chỉ vì lòng ích kỷ của mình mà khiến 1 đôi uyên ương phải chia lìa.

Khi đến đây cô ta không kèn kiệu hồng hách như trong suy nghĩ của tất cả mọi người, dù có bị cậu chủ sai bảo gây khó dễ thế nào cô cũng cố gắng làm việc không một lời oán trách. Điều này khiến tôi nghi ngờ liệu người sắp đặt vở kịch trong bữa tiệc và cô gái này có là một? Nhưng vì đã làm tổn thương cậu chủ nên dù cô ta có làm tôi kinh ngạc nhưng ác cảm thì không thể nào hết được.

Cô ta trồng trong khu vườn 1 khóm hoa hồng xanh, chăm sóc cho chúng rất tốt. Mọi khi cô rất hiền lành nhưng 1 người hầu không may làm gãy vài bông hoa đã khiến cô ta tức giận, đây là lần đầu khi đến đây tôi thấy cô ta tức giận như vậy. Những bông hoa đó quan trọng đến thế sao?

Mỗi ngày cô ta đều nấu ăn cho cậu chủ, chờ cậu chủ về, nói những chuyện vặt vãnh trong nhà hay nhiều điều thú vị đọc được trong sách, những ngày đặc biệt như sinh nhật cậu chủ cô đều nhớ và tự tay làm những món đồ thủ công cho cậu. Một năm cô cố gắng thay đổi đã khiến tất cả mọi người trong nhà không còn ác cảm, thậm chí là yêu mến, đương nhiên tôi cũng không ngoại lệ, chỉ trừ có một người – cậu chủ. Có lẽ vết thương do cô gây ra cho cậu quá lớn nên dù cô có làm gì cũng không thể nào làm rung động trái tim cậu.

Khi cô ta nhận làm giàn hỏa thiêu Lọ Lem thì tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhưng phần lớn là tức giận. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cứ ngỡ cô ta đã thay đổi nhưng hóa ra bản chất độc ác vẫn tồn tại trong một con quỷ đội lốt người. Vậy mà lúc trước chúng tôi muốn cậu chủ tiếp nhận cô ta, bây giờ thì thật hối hận, may mà cậu chủ luôn luôn là người sáng suốt!

Khi chính tay cậu chủ đưa ra bằng chứng và bắt cô ta, chúng tôi đều rất vui mừng, ác giả ác báo, cô ta xứng có ngày hôm nay! Nhưng vì sao cậu chủ lại vẫn không thấy vui, nhiều lúc còn uống rượu một mình trầm tư? Tôi nghĩ chắc là do dù cứu được Lọ Lem nhưng Lọ Lem vẫn không thuộc về cậu nên cậu buồn, cậu chủ thật đáng thương!

Đến ngày hỏa thiêu cô ta, tôi và cậu chủ cùng đến xem. Cả buổi cậu chủ nhìn cô ta lạnh lùng, đúng là cậu chủ không có 1 chút tình cảm nào với cô ,đến khi lửa bốc cháy, khói và lửa làm che khuất cô thì tôi bỗng nhận ra mình sai rồi, vì tôi nhìn thấy trong mắt cậu tràn đầy bi thương, những giọt nước mắt từ từ lăn xuống má cậu. Hóa ra cậu đã bị cô làm cho cảm động.

Khi về nhà cậu trở nên phờ phạc rồi đến căn phòng mà cô ta đã ở trước đây, cậu ở trong đó cả một ngày không ăn không uống, rồi bất chợt gào khóc, tôi vô cùng lo lắng rất muốn vào trong nhưng tôi biết những lúc thế này cậu không muốn gặp ai nên đành thôi. Khi trong phòng đã im ắng, tôi lấy chìa khóa dự bị mở cửa phòng. Cậu chủ đang nằm trên giường cô ôm một cuốn sổ, nước mắt vẫn đọng lại nơi khóe mắt.Nhìn cậu thế này tôi cũng rất muốn khóc theo, tôi lấy cuốn sổ từ trong tay cậu ra xem. Đây là quyển nhật kí của cô ấy được viết từ khi đến đây. Đọc xong tôi sửng sốt,hóa ra tất cả chúng tôi đã sai lầm, rất sai lầm, đúng là làm người thì không nên nhìn sự việc một cách phiến diện.

Sau khi tỉnh dậy cậu chủ quyết định bỏ tất cả mọi thứ để ra đi tìm cô, nhưng, giờ còn có thể đi đâu tìm được nữa? Thế giới rộng lớn con người lại nhỏ bé, cho dù tìm được thì như thế nào? Tiếp xúc lâu tôi cũng biết cô ấy là một người cố chấp, khi đã xác định điều gì thì sẽ làm đến cùng. Nhưng, một khi đã buông tay thì có nghĩa là tất cả đã chấm dứt.

Một năm sau cậu chủ bị bắt, cả gia sản bị tịch thu, chúng tôi bị đuổi đi. Hoàng đế hiện giờ cho giết tất cả những người dính líu đến Hoàng đế trước – Hoàng tử út, cậu chủ lại là bạn thân của Người nên không thể thoát được. Khi nhật xác cậu chủ về đem chôn, tôi thấy bàn tay cậu vẫn nắm chặt 1 chiếc hoa tai, tôi nhận ra đó là chiếc hoa tai mà cô ấy – người vừa khiến cậu hận vừa khiến cậu yêu – thường hay đeo.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-gai-cua-lo-lem>